

For højesteret ønsker jeg ganske at bestride rigtigheden af, at jeg i de 3½ retsdag, der blev mig levnet til at svare på alt dette smudsstof, utilbørligt skulle have gentaget, hvad det såkaldte forsvar tidligere havde fremført.

Jeg vil fremhæve, at der var så meget desto mindre grund til at afbryde mig efter så kort tid, som jeg ved rettens kendelse af 1. maj 1981 have fået langt kortere tid til at forberede mit indlæg, end rimeligt var – såvel når henset til sagens omfang som til, hvordan anklageren blev stillet med hensyn til sine indlæg. Da det må være en grundlæggende pligt i al fald ikke at skabe ubalance til skade for den tiltalte, må det ved vurderingen også medinddrages, at der under hele landsretssagens behandling stedse blev efterkommet alle ønsker fra anklageren både med hensyn til, hvad han ønskede at fremføre, hvor længe han ville være om det, og hvor lang forberedelse han skulle have, mens den stik modsatte kurs stedse blev fulgt i forhold til mig – og til en vis grad i forhold til de såkaldte forsvarere. Appellen til højesteret vil som bekendt omfatte alle under sagen truffene kendelser og beslutninger – altså også landsrettens afgørelse af 1. maj 1981.

Meningen med reglen i § 738, sidste punktum, kan selvsagt ikke være, at den tiltaltes ytringer alene må angå, hvad der ikke er fremført af forsvaret, eller hvad forsvaret har anført af positive urigtigheder. Over for egentlige forsvarerfejl har retsplejeloven nemlig andre – og langt videre gående – sanktionsregler som for eksempel § 736 om forsvarerskifte.

Specielt over for en domsmandsret må nye argumenter, for at de kan virke, blive placeret i sammenhængen, hvor man ikke kan forvente, at alle domsmandsrettens medlemmer helt præcist har præsent, hvad der er blevet sagt adskillige måneder tidligere – og endda ved den lejlighed fremført på en ubehjælpssom måde.

Forsvarere har ganske klart suveræn ret til selv at bestemme form og indhold af deres indlæg, uanset hvad og hvordan den tiltalte ønsker sit forsvar fremført. Det har forsvarerne i den foreliggende sag gjort brug af – jeg vil endda mene misbrugt. Men modstykket må så ganske klart være, at den tiltalte så også selv har lov til at opbygge sit indlæg i medfør af §§ 882 og 738. Så længe det ind-

holdsmæssigt kun har dækket så lille en del af anklagen, som mit havde den 20. maj 1981, og så længe jeg kun har talt i så lille en brøkdel af den tid, det havde taget at fremføre anklagen mod mig, er det i al fald en klar krænkelse af tiltaltes lovhjemlede rettigheder at fratage ham ordet.

3) Landsretten burde have sørget for, at jeg fik beskikket andre forsvarere.

Overfor højesterets anke- og kæremålsudvalg havde jeg i vedlagte skrivelse af 15. januar 1981 (bilag 1) lejlighed til at argumentere for, at de for mig beskikkede forsvarere var umulige til deres hverv på det grundlag, som forelå allerede ved årsskiftet 1980–81.

Ved højesterets kendelse af 21. januar 1981 blev det imidlertid statueret, at man endnu ikke havde passeret tærsklen, hvor de beskikkede forsvarere har udvist forsømmelighed og beskikkelserne derfor måtte tilbagekaldes.

Denne tærskel må imidlertid klart være blevet overskredet ved den udvikling, som fandt sted efter 21. januar 1981, hvilken udvikling selvfølgelig ved vurderingen af spørgsmålet må sammenlægges med, hvad der var sket forud for denne dato. Jeg henviser til vedlagte side B-X i forordet til skriftet »Fiktionsvanviddet – en skamstøtte over dansk myndighedsmisbrug« samt til side 12–14 i vedlagte pjece »De fortiede skandalers sag« (bilagene 2 og 3). (Side 15–17 i denne betænkning).

Jeg har aldrig lagt skjul på, at jeg mente, at det fuldstændig var vrangforestillinger, der fremførtes – også fra de såkaldte forsvareres side. Også efter 15. og 21. januar 1981.

Eksempelvis kan jeg henvise til mit brev af 19. maj 1981 til østre landsret. Brevet var sålydende:

»Jeg finder det korrekt til fremlæggelse ved nærværende at gentage min allerede mundtligt i retten givne oplysning om, at det beror på en misforståelse, når der i retsbogen på side 780 (under 1. ds.) står, at jeg skulle have »haft et nøje samarbejde med mine forsvarere om forsvarets indlæg i sagen« (af sproglige grunde har jeg i foranstående citat ændret »sine« til »mine«).

Som nævnt er der for så vidt angår proceduren forud for forhold II SD taget et meget utilfredsstillende hensyn til mine ønsker, hvilket jeg jo tidligere har redegjort skriftligt for over for retten, og for så vidt angår proceduren fra og med forhold II SD er der